

CRÒNICA

PUBLICACIÓ DE L'ARXIU MUNICIPAL DE LLAGOSTERA

ANY 1992 / NÚM 5 Exemplar gratuït

Jaume Roure i Prats (1858 - 1938)
Radiografia d'un cacic

Jaume Roure i Prats

(1858 - 1938)

Radiografia d'un cacic

Les al·legories ceràmiques de les quatre estacions que rematen la façana de la casa número 1 del carrer Sant Antoni recorden l'antiga residència de Jaume Roure i Prats. Aquesta va ser la llar del llagosterenc que ha ostentat els càrrecs públics i polítics més rellevants: Alcalde de Llagostera, President de la Diputació de Girona, Governador de Ciudad Real, Palència i Tarragona, Diputat a Corts, Senador, Cap Provincial del Partit Liberal a Girona, etcètera.

D'aquest personatge de primer ordre, que ha passat a la història com el "cacic del poble", avui pocs records en queden. De les restes físiques que es poden observar a Llagostera hi ha l'esmentada residència, avui transformada i dividida, l'edifici de la cantonada del carrer Constància amb el passeig Tomàs Boada (que havia estat la farinera d'en Roure), la casa pairal de la família convertida en el restaurant Mas Roure i dos retrats a l'Ajuntament del personatge

La tardor és representada amb aquesta figura a l'antiga casa de Jaume Roure.

protagonista d'aquest article.

Els Roure, amb un arbre genealògic que fa remuntar les seves arrels al segle XIV, tenien a les seves mans terrenys i béns considerables. A l'amillament de Llagostera de l'any 1879 consta que la hisenda de la família estava formada d'un molí, el mas Roure, la casa del carrer St. Antoni, el mas Roig, el mas Cal Rector i una propietat al carrer del Fred. Un patrimoni ampliat en un moment donat per en Jaume amb la farinera abans

esmentada, dues cases al carrer Sant Anna, etcètera.

Aquesta riquesa però va anar minvant i a finals del segle passat es varen vendre moltes de les finques i terrenys del patrimoni familiar. No tan sols la hisenda es va anar esmicolant, sinó que la família va anar perdent poder alhora que els seus membres varen anar desapareixent. Als anys cinquanta d'aquest segle el fill mut d'en Jaume (en Josep Maria) era l'últim representant de la nissaga familiar i la casa del carrer Sant Antoni potser la darrera propietat de la família.

No obstant, la transcendència de la família Roure no vindria donada tant pel seu potencial econòmic com pel poder i la influència que exerciren sobre el poble. Jaume Roure i el seu fill Francesc, qui també va assolir el càrrec de Diputat a Corts, foren l'últim graó d'aquesta nissaga política a Llagostera que ja s'havia iniciat almenys amb l'avi d'en Jaume, en Vicenç Roure, que havia estat alcalde de Llagostera del 1850 al 1852 i continuada amb el seu pare, Francesc, que havia estat regidor de l'Ajuntament, des del 1857 al 1860.

Descomptant les absències inherents als seus càrrecs públics, en Jaume Roure va tenir fixada la seva residència a Llagostera gairebé durant tota la seva dilatada vida. Segurament qüestions familiars provocaren el seu naixement a la vila de Palafrugell, d'on era originària la seva família materna, i també qüestions familiars podrien haver determinat la seva mort a Girona a casa del seu fill gran.

De fet si una família va influir en el seu caràcter, aquesta devia ser la materna ja que el seu avi patern va morir abans que naixés en Jaume i el seu pare quan encara era massa petit per guardar-ne algun record. En Jaume doncs va compartir la seva infantesa amb els seus avis materns i amb la seva mare. La mare, la Narcisa, devia ser una dona de fort caràcter ja que va ser ella qui va engrandir la casa del carrer Sant Antoni i qui hi va aixecar un pis (1). La Narcisa devia estar molt orgullosa d'aquesta construcció realitzada durant la infantesa d'en Jaume, ja que hi va fer col·locar un gran escut que encara es pot observar damunt de la cornisa de l'edifici on hi ha inscrites les inicials "NPDER" que coincideixen amb l'enunciat "Narcisa Prats de Roure".

Jaume Roure al llarg de la seva vida va ser observador d'un conjunt de fets que transformaren radicalment la societat del país. Nascut durant el regnat d'Isabel II, tenia tan sols 11 anys quan es va emprendre l'aventura de la proclamació de la República a La Bisbal l'any 1869; quan tenia 15 anys (l'any 1873) va veure inaugurada l'efímera època de la I República i els cruents

esdeveniments de la Tercera Guerra Carlista. La seva joventut va estar marcada altra volta pel signe de la monarquia, la d'Alfons XII (1874-1885), a l'igual que la seva etapa adulta, quan ens trobem amb el Roure més poderós, sota la regència de Maria Cristina (1885-1902) i el regnat d'Alfons XIII (1902-1923), mentre que la seva devallada política va anar aparellada amb el triomf dels corrents catalanistes i republicans a Catalunya.

Pujant graons cap al poder

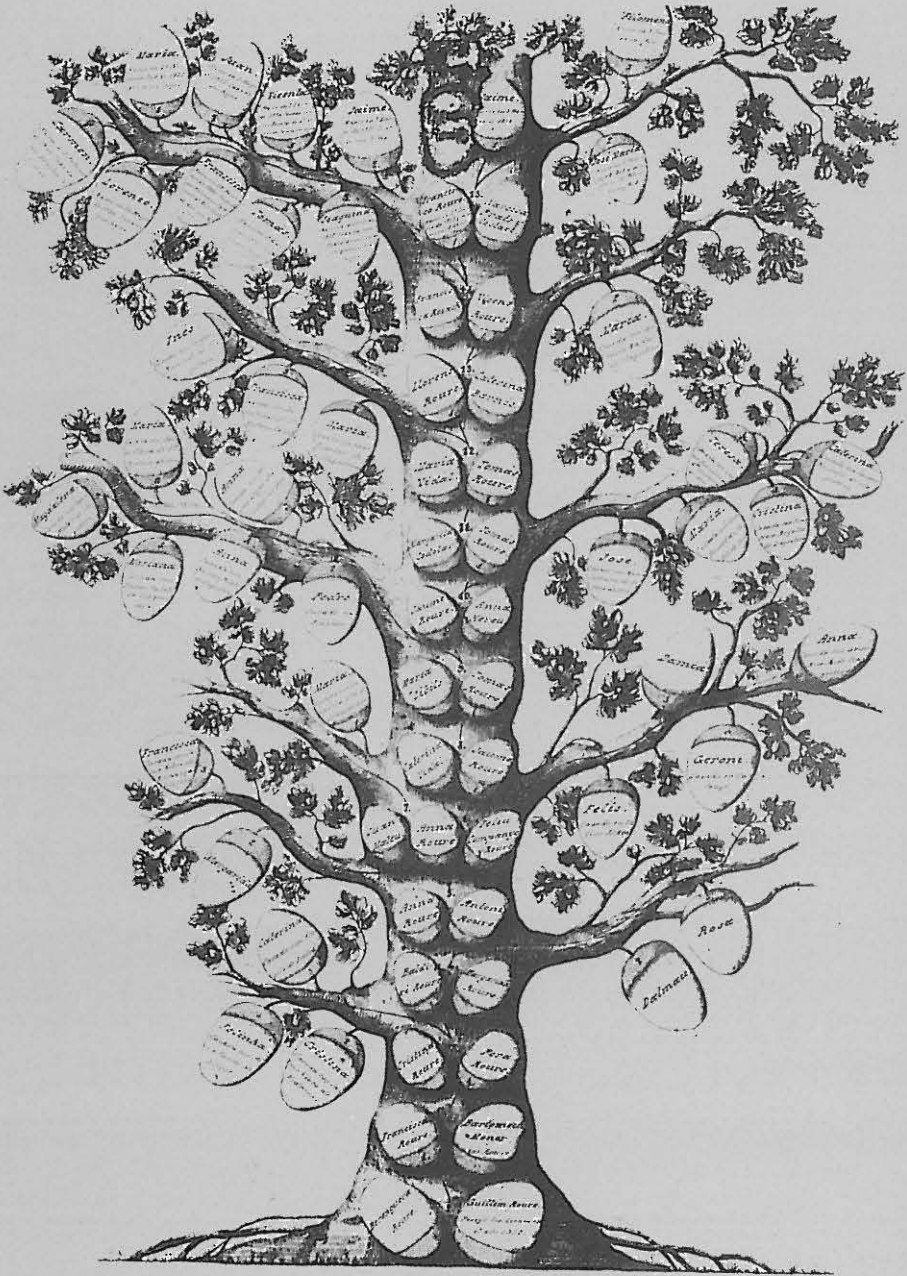
Als vint-i-set anys d'edat, coincidint amb l'any de la mort d'Alfons XII (1885), en Jaume accedeix al càrrec d'alcalde de Llagostera, el primer graó cap al poder.

Des d'aquesta data i fins a la coronació d'Alfons XIII (maig 1902) va aconseguir fer-se amb els càrrecs de President de la Diputació de Girona, Governador Civil de Palència, Tarragona i Ciudad Real (2) i Diputat a Corts. A més d'haver exercit el càrrec de President de la Junta Provincial del Cens Electoral (almenys entre el 1893-1896), tasca suposadament avantatjosa per a una persona acusada de cacic. Tanmateix apart d'aquestes ocupacions en Jaume va obtenir dues importants distincions: el 1894 se li varen concedir els honors de Cap Superior d'Administració (càrrec que li podria haver valgut el privilegi de lluir l'uniforme propi de l'administració central, que es podria

correspondre, potser, amb el vestit amb què és representat en un dels quadres existents a l'Ajuntament) i més tard va ser proclamat Cavaller de l'Orde d'Isabel la Catòlica, que li donava l'oportunitat de poder lluir la creu en el forat del trau. Més tard, ja entrat el segle XX, va passar a ocupar-se del càrrec de Senador per dues eleccions consecutives.

En aquest darrer quart de segle Llagostera experimentava un canvi radical. El creixement demogràfic derivat sobretot del dinamisme econòmic del poble i l'expansió urbanística que s'havia iniciat a partir dels anys 60 transformarien radicalment la seva fesomia medieval i el nucli s'eixamplaria cap al sud mitjançant carrers rectes i amples. El passeig Romeu va ser un més d'aquests projectes i es va redactar durant el mandat d'en Jaume. Aquesta àmplia avinguda era paral·lela al traçat del ferrocarril que arribaria a Llagostera l'any 1892, any en què es va produir una curiosa coincidència, ja que la Diputació va concedir a Llagostera l'escola de dibuix i pintura mentre en Jaume era Diputat Provincial. La dinàmica social en aquest final de segle era també important a Llagostera, acompanyada d'un fort associacionisme del qual són exemples el Casino Llagosterenc i la Cooperativa Regeneradora.

Amb tot, l'últim decenni del segle XIX i el primer del segle XX es va presentar especialment tumultuós. Una forta crisi a nivell econòmic i social sacsejava periòdicament el país: crisi incrementada per una part per la pèrdua de les últimes possessions colonials, i per una altra, pel creixement de

El llinatge dels Roure es fa remuntar al segle XIV segons aquest arbre genealògic que es troba a l'Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners dins el fons Patrimonial de la família Prat. L'arbre està dedicat a D. Narcisa Prats i Costar l'any 1870, mare d'en Jaume.

les forces nacionalistes i republicanes que qüestionaven les estructures monàrquiques tradicionals.

Aquest desgavell arribava a nivell local i a Llagostera podria haver estat més punyent en coincidir amb una administració municipal realment caòtica. Rellegint les actes de l'última dècada del segle XIX comprovem com durant períodes continuats no es celebraven plens municipals, símbol inequívoc que quelcom no funcionava, sota l'excusa que no hi havia res per tractar o que hi havien assistit pocs consellers. Aquest fet el podríem analitzar com una simple desídia del consistori si no fos pels repetits cessaments i suspensions de càrrecs municipals i de les reiterades acusacions de malversacions de fons públics per part dels membres de l'Ajuntament. Els diferents consistoris rouristes i antirouristes es succeïen repetidament a Llagostera però les dificultats d'en Roure en aquest temps tumultuosos no quedaven restringides a nivell local, ja que el 1896 va ser destituït del seu càrrec de Diputat Provincial per l'abús de facultats en l'administració de fons provincials.

Amb tot, la força d'en Roure i la intimidació que exercia sobre els altres es pot exemplificar en un incident reflectit en les pròpies actes de l'Ajuntament de Llagostera. L'episodi es va produir un dia del mes d'octubre del 1897 en un carrer de Llagostera quan l'agutzil M. Auladell no va saludar en Jaume Roure, que havia estat recentment nomenat Governador interí de la província. Tot i que aquell va adduir la seva desconeixença del

nomenament (l'alcaldia tampoc no en sabia res), en Jaume va suspendre de sou i feina durant una setmana l'agutzil, decisió que va ser acatada per l'Alcalde.

Hi hauria encara d'altres

Joaquim López Puigcerver, important polític liberal, ministre en diferents ocasions i mecenes d'en Roure.

exemples de la influència d'en Roure: l'acord de donar a una plaça (a la cruïlla del carrer Girona amb la carretera de Caldes) el nom de López Puigcerver, important polític liberal, ministre en diferents ocasions i mecenes de Jaume Roure; i la proposta d'engrandir el carreró que des del carrer Santa Anna aboca a la plaça de la Llibertat (travessera a la qual es va donar el nom de Roure quan ell mateix presidia el consistori). D'escassa utilitat pública era aquesta última proposta donat que pocs metres més avall hi havia, i hi ha encara, el carrer Major. Però es pot començar a entendre si ens adonem que ampliant aquella travessera, enderrocant evidentment la "Casa de les Vídues" i una casa del carrer Santa Anna propietat d'en Roure, en Jaume aconseguia tenir davant de la porta de casa

seva una gran plaça i un carrer d'una amplada considerable. La proposta d'alineació de la nova travessera es va perllongar durant molt de temps i al final dels anys vint es va decidir no endegar-lo. En alguns dels recursos en contra de l'enderrocament de la "Casa de les Vídues" s'al·legava que era de les construccions més antigues de Llagostera i la més artística i, el que són les coses, que convenientment restaurada podria allotjar un museu municipal o l'escola de belles arts. Tot i l'aturada del projecte, en Jaume ja havia cobrat de l'Ajuntament 3.000 pessetes per enderrocar la casa del carrer Santa Anna.

Malgrat que el tantes vegades anomenat despectivament "cacic del poble" se'ns dibuixi a través de la documentació de l'època com un home rellevant i influent, seria una falsetat confondre la figura de "cacic" amb quelcom d'anòmal o excepcional, ja que era un element molt freqüent de l'època i formava part de l'entrellat social del país. De fet Jaume Roure va iniciar la seva carrera política a partir de l'any 1885, quan el govern es va consolidar per mitjà d'una perfecta alternança de partits (liberal i conservador). Una organització que es va sustentar precisament en una xarxa d'aliances i subordinacions caciquistes que asseguraven, entre d'altres coses, els resultats de les eleccions mitjançant tot tipus de tupinades i les més variades estratègies.

Com es pot desprendre d'aquesta descripció, els cacics pertanyien a tots dos bàndols, bàndols que malgrat estar conceptuats com a partits no es poden de cap manera concebre com a

partits polítics moderns, sinó que s'han d'entendre com dos grans sectors de poder que havien arribat a una perfecta simbiosi. El cacic podia ser un gran terratinent o un home de grans riqueses però no tenia perquè ser així. Un cacic era també el cap del partit o una persona amb càrrecs públics amb el poder suficient per repartir al seu gust recursos de l'estat, de la província o del municipi: atorgament de permisos, construcció de carreteres i de ports, creació de serveis, etcètera. Es a dir, el cacic podia dotar de molt a persones i zones i negar-ho a d'altres. De fet la influència exercida per en Roure damunt els ajuntaments de diferents municipis, la malversació de fons públics, etcètera, varen ser algunes de les acusacions que clamaven els periòdics de l'època, quan va arribar el temps de la seva defenes-tració.

En un article del periòdic local "LA SELVA" es pot llegir que Jaume Roure abans de ser liberal havia estat conservador. Però de totes maneres els èxits més importants els va assolir en les files del Partit Liberal recolzant-se en polítics importants que el promocionaren en la seva carrera. Un dels personatges amb qui més es va relacionar fou amb el ja esmentat polític liberal Joaquín López Puigcerver, qui també va introduir en el món de la política el seu fill Francesc. Aquest polític, ministre al llarg de diferents governs però recordat sobretot com a Ministre d'Hisenda del 1895 al 1899, va morir l'any 1906 i durant l'últim dia de la seva vida fou veïllat pels seus dos protegits: en Jaume i en Francesc.

L'actual restaurant Mas Roure havia estat la casa pairal de la família Roure.

La consolidació

Com ja hem dit, a primers de segle es produeixen canvis profunds que incideixen en la mateixa política del país. A Barcelona a partir del 1901 ja es va consolidar un nou bipartidisme entre els republicans i els nacionalistes, que es veié reflectit en les eleccions a diputats a Corts del maig d'aquell any. Amb aquest resultat a Barcelona es va produir una devallada dels partits dinàstics i un enfondrament del caciquisme, però aquesta dinàmica tardarà a generalitzar-se i a províncies va romandre uns anys encara l'hegemonia clàssica de liberals i conservadors.

Precisament a partir d'aquestes eleccions en Jaume Roure es va proclamar Diputat a Corts per La Bisbal. En aquest districte els comicis foren renyits, en Roure va competir amb el federal J.M. Vallès i Ribot i

amb el també liberal Josep Ma. de Garay, de tendència moretista. Els resultats de la contesa electoral varen ser polèmics: "El republicà J.M. Vallès i Ribot, que comptà amb un 35% dels vots, formulà serioses protestes - que no foren preses en consideració per la Comissió d'Actes- contra la proclamació del puigcerverista Jaume Roure, que segons sembla, per procediments no massa ortodoxos n'arribà a tenir un 39%, mentre que el candidat oficial (J.M. de Garay) només comptà amb un 26% (3). En total a la Comissió d'Actes varen arribar 19 protestes contra la proclamació d'en Roure. Des de les planes del periòdic EL HERALDO DE GERONA (que dos anys més tard passarà a ser propietat d'en Jaume) es donava suport a la candidatura d'en Roure, però deia que altres periòdics criticaven la seva candidatura tot dient que en Jaume es retirava de la contesa, que ja no comptava amb el suport dels pobles del districte, que des de Madrid ja no se li dispensava protecció, que havia comprat vots en les

eleccions. . .

Jaume Roure va conservar el seu càrrec de Diputat a Corts fins el 1903, precisament l'any en què va adquirir el periòdic "EL HERALDO DE GERONA" (4), un periòdic important que ja li havia donat suport a la seva persona i des de les pàgines del qual es feia publicitat de les seves activitats. En passar directament sota el seu control es va convertir en una eina de primer ordre per estendre la seva influència i un element extraordinari de propaganda personal. La compra del periòdic es va fer

en una època clau, estant properes les eleccions a diputats a Corts. En Sagasta a la fi del 1902 ja havia presentat la seva dimissió al front del govern liberal i les eleccions es varen fixar per l'abril del 1903. L'1 de gener d'aquell any en Jaume ja era el nou propietari del periòdic i aquell mateix dia les pàgines del diari no oferien cap mena de dubte de quina seria la seva tendència política: "En la parte política seguirá esta redacción las inspiraciones de los principales personajes del Partido Liberal Dinástico acaudillado dignamente por el ilustre

hombre público don Práxedes Mateo Sagasta. . .". Dissortadament pocs dies més tard d'aquesta declaració d'intencions en Sagasta va morir i el Partit Liberal va restar abocat a una profunda crisi. La divisió era un fet i els enfrontaments per fer-se amb la direcció del partit una constant. Un mes més tard de la mort d'en Sagasta en Roure com a cap del comitè provincial del Partit Liberal era qui havia de consignar el nombre de candidats del partit que aspiraven a ser elegits davant les properes eleccions. Roure en aquesta ocasió també va presentar la seva candidatura a La Bisbal pels comicis a diputats a Corts, però aquesta vegada va sortir elegit el seu etern rival, el federal Vallès i Ribot per un igualat percentatge de vots 49% - 51% Vallès va guanyar a La Bisbal i Roure a Llagostera, però a trets generals en Vallès va ser més votat a les poblacions grans: Sant Feliu de Guíxols, Palamós, Palafrugell, Calonge. . . Tanmateix qui votava en Roure?. Si recordem les paraules extretes del seu periòdic, "EL HERALDO DE GERONA," se'ns diu que els seus opositors eren els antics possibilistes, federals, catalanistes, despitats i negociants devots, mentre que li donaven suport propietaris, comerciants i gran nombre d'industrial.

Del 1903 al 1905 el govern central va ser en mans dels conservadors però malgrat no haver aconseguit l'escó de diputat, el 1903 en Roure va ser elegit senador del regne per la província de Girona. De totes maneres fou en el proper govern liberal, sorgit de les eleccions de l'any 1905, quan no tan sols en Roure pare va continuar

LLAGOSTERA: Pujada de la Iglesia.

COLECCIÓ MAUREL

Així era el carrer Major de Llagostera en vida d'en Jaume Roure. L'edifici més alt de la dreta és l'antic cafè de Can Caldes on sovint en Jaume feia la tertúlia.

en l'aparell estatal repetint el seu càrrec com a Senador, sinó que el seu fill, en Francesc, es va proclamar Diputat a Corts pel districte de La Bisbal pel partit Liberal monàrquic o monterista.

En aquesta ocasió el perdedor de les eleccions a La Bisbal va tornar a ser, només faltaria, el federal Josep Ma. Vallès després d'una votació igualada (un 51% i un 48%) i polèmica ja que es va qüestionar si l'edat d'en Francesc no era motiu d'incompatibilitat. En Francesc encara no havia complert els 25 anys, edat que marcava la majoria d'edat de l'època per ser elegit. De totes maneres "el ministre de la Governació va facultar la Junta de Diputats per a votar lliurement la qüestió de la dispensa d'edat. La votació va ser favorable"(5). Anar a Madrid no era pas un fet nou per a en Francesc, ja que un any abans que es proclamés Diputat a Corts ja hi vivia temporalment encarregant-se interinament de les càtedres d'economia, de política i de dret mercantil de l'Institut Comercial de la "villa y corte".

En el 1905 apart d'aquests esdeveniments polítics hi ha altres coses a destacar, com per exemple l'acceptació per part d'en Jaume de la delegació general de la província de "The Standart" (companyia d'assegurances de vida establerta a Edimburg) i l'atemptat de què havia estat víctima, segons "EL HERALDO DE GERONA", que li havia produït ferides a la mà dreta de les quals havia estat atès pel metge de Llagostera August Moret.

Pare i fill doncs, des del 1905 al 1907 varen

Escut de la casa d'en Roure del carrer Sant Antoni. A l'interior de l'escut hi ha inscrites les inicials NPDER que coincideixen amb l'enunciat Narcisa Prats de Roure, mare d'en Jaume i autora del remodelatge de la residència.

intervenir directament en la política del país i la tasca de "EL HERALDO DE GERONA" sobretot fins l'any 1907 és remarcable. Cal recordar que els diaris de l'època eren més polítics que no pas informatius. Aquest caire polític prenia molta més importància en època d'eleccions, perquè hi sovintejaven les arengues polítiques a favor del partit i dels seus candidats. Però a més d'això les seves pàgines es convertien en la tribuna particular dels Roure, des d'on es donava publicitat a les seves gestions i conquestes. Des de les pàgines de "EL HERALDO" no hi havia cap mena de pudor a l'hora de donar les gràcies a en Roure i a les seves amistats de Madrid pels beneficis que havien reportat a la província.

Moltes de les gestions i dels aconseguiments dels Roure eren en el camp de les comunicacions i és que no podem passar per alt que era una època de ple desenvolupament. I no ens n'oblidem: millorar les comunicacions era, i és encara, potenciar i afavorir el desenvolupament d'una part del territori

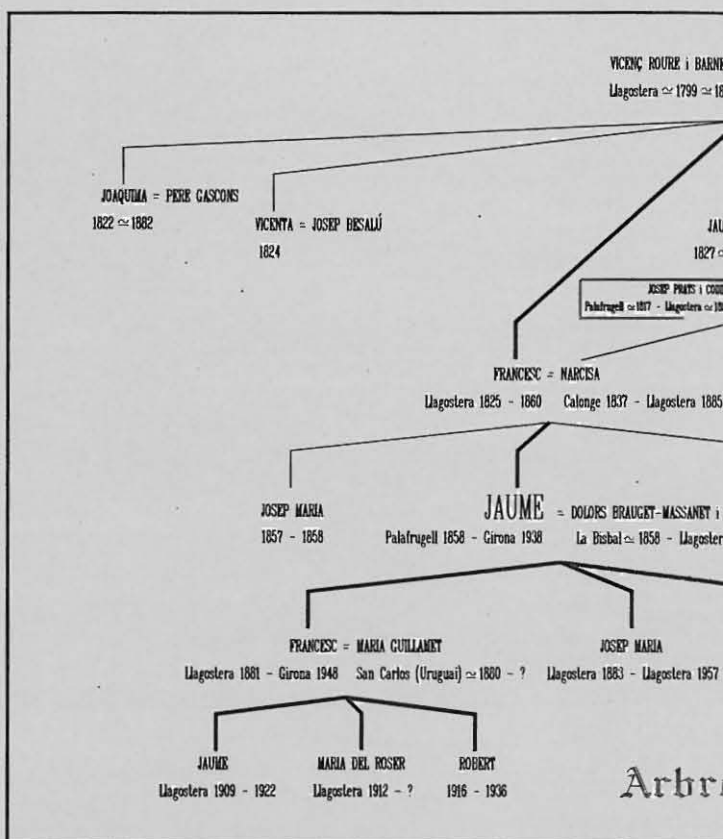
molt concret. Fins i tot l'any 1906 va començar a sortir una secció fixa a "EL HERALDO DE GERONA" amb el títol tan significatiu de: "la labor de nuestros representantes". En aquesta secció s'insereixen cartes dels "amics" dels Roure a Madrid donant resposta als projectes de noves carreteres proposades per un o altre membre de la família, o d'altres cartes demanant favors als Roure. Correspondència del president del Consell de Ministres i de diferents ministres es publicaven a "EL HERALDO DE GERONA", noms que encara podem recordar com M. García Pietro, F. Silvela, S. Moret, etcètera.

Els ports eren un important mitjà de comunicació encara en aquella època i a en Jaume Roure i Prats se li atribuïen, o s'atribuïa, dos valuosos assoliments: el port de Palamós i el de Sant Feliu de Guíxols. Del primer, en un extraordinari de "EL HERALDO DE GERONA" del 1902 en commemoració de la inauguració oficial de les obres del port de Palamós, es diu que l'aconseguiment d'aquestes obres es deu a en Roure ajudat per en

López Puigcerver i en Miguel de Villanueva (aleshores ex-ministre d'Obres Públiques). Del port de Sant Feliu des de "EL HERALDO DE GERONA" no tan sols se li atribueixen gestions satisfactòries per a la seva realització sinó la presència d'Alfons XIII a la inauguració de les obres el 1904. En la recepció que es va oferir al rei en Roure hi era present, però no era l'única representació llagosterenca car els obrers varen obsequiar l'il·lustre visitant amb un artístic estoig d'aglomerat de suro fet per Juan Casas Marcó "Tarritx", natural de Llagostera.

Tanmateix també és interessant de fer ressenya d'altres gestions i aconseguints que el mateix "EL HERALDO DE GERONA" atribueix als membres de la família Roure. Podríem començar pel 1904 quan la carteria de Llagostera va ser convertida en administració subalterna de correus (un dels avantatges d'aquest canvi era el poder rebre i expedir plecs amb valors declarats), de la qual es va fer càrrec Artur Varés (el pare del popular cineasta Antoni Varés). L'any següent, essent ja Diputat a Corts en Francesc, aquest va presentar dues proposicions de llei: una carretera que de Calonge passés per Romanyà de la Selva i Font Picant, a Santa Cristina d'Aro, i acabés a Llagostera, i una altra carretera que sortint de Llagostera, passés per les rajoleries de Sant Llorenç i acabés a la carretera de Llagostera a Tossa (6).

A partir del 1906 les gestions dels Roure que surten a "EL HERALDO DE GERONA" encara es fan més

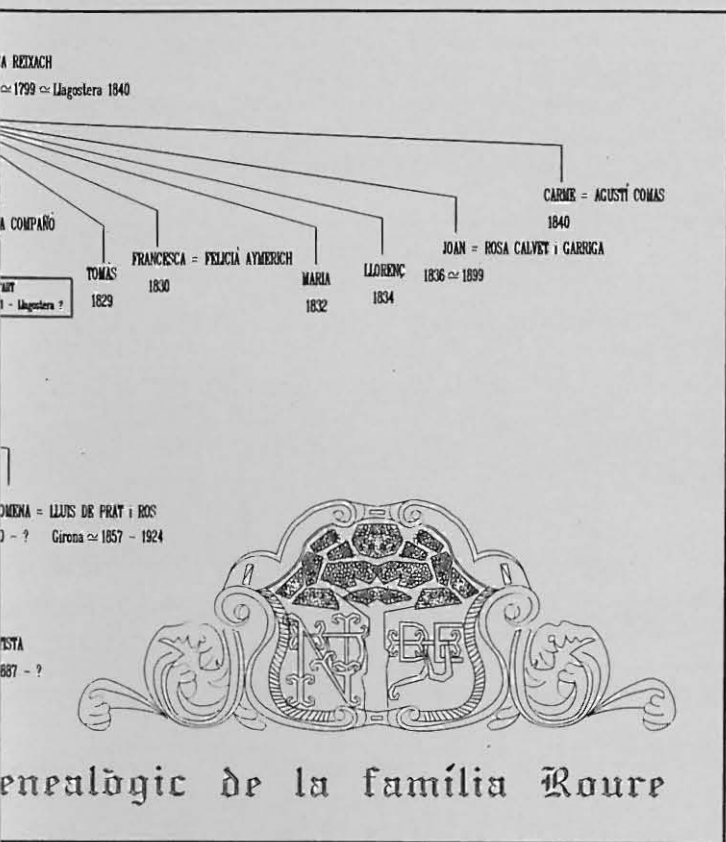
La descendència directe d'en Roure es devia estingir amb la mort del seu fill Josep M^a. Malgrat que manquin les dades de la descendència dels fills de Josep M^a, el net de Jaume Roure, en Jaume, va ser el més destacat. Per exemple en una esquela de l'any 1924 recordant la mort del net d'en Roure, en Jaume, no

freqüents, apart d'esmentar que la carretera de Caldes a Llagostera es va fer gràcies a en Jaume Roure, s'atribueix als dos Roure la inclusió de diferents trams de carretera al Pla d'Obres Noves i Estudis del 1907. El fill va poder incloure un tram de gairebé 8 quilòmetres de la carretera de l'estació de Riudellots a La Bisbal per Cassà; i el pare el tram segon d'Anglès a Vic passant per Osor i els banys de Sant Hilari d'11 quilòmetres i en el grup d'estudis s'inclougué la carretera de Tossa a Sant Feliu de Guíxols de 18 quilòmetres. Però apart de carreteres el 1906 els Roure havien aconseguit: carteries a Mont-ras i Corçà, un "caminaire" entre Breda i Riells, l'ampliació del recorregut del

peó de La Bisbal a Casavells, a fi que hi hagués servei directe de correus a Sant Feliu de Boadas de Cruïlles, l'augment de sou a diferents caminaires, etcètera.

Devien ser uns anys bons per a en Jaume Roure. El seu temps era repartit entre la seva residència de Llagostera, amb tertúlies a l'antic cafè de Can Caldes, i les estades a Madrid per motius de treball, però encara li quedava temps per passar les vacances en una casa llogada a la veïna vila marinera de Sant Feliu de Guíxols.

El seu ritme de vida devia ser fidel a una persona que havia estat rebuda a Madrid pel mateix rei Alfons XIII i la reina Maria Cristina i que es vanagloriava d'amistats certament preeminents. Recif-

mort d'un fill d'en Jaume i d'una neta, la manca d'informació d'aquests dos en el padrons fa suposar la seva mort prèvia del seu germà Robert i en canvi no parla de l'altra germana que si fos viva hagués tingut 12 anys.

procament la seva llar de Llagostera era lloc de parada de personatges notables i per tant devia estar ben dotada. El ja esmentat Miguel Villanueva en una visita a Llagostera, l'any 1904, es va quedar a dinar a Can Roure. Un any en el qual durant la Festa Major, la residència Roure va acollir entre d'altres personatges el Governador, el General Danís i l'Alcalde de Girona. Més tard, el 1908, va ser invitat a la casa d'en Roure el Bisbe de Girona (que va arribar amb tota la pompa a Llagostera), i el Governador Civil Moreno Churruca.

Durant tots aquests anys el nostre personatge va ser reconegut en indrets de la geografia gironina tan dispars com Cantallops i Olot per

afers també ben diferents. Així ens trobem que Jaume Roure va ser declarat fill adoptiu de Cantallops l'any 1906, mentre que un any més tard des d'Olot li donaven les gràcies per les gestions que havia fet per tal que els fos concedit el títol de ciutadà.

La defenestració

L'any 1907 els dos Roure varen perdre els seus càrrecs públics coincidint amb l'èxit en les eleccions a diputats a Corts de la coalició de Solidaritat Catalana. Aquesta coalició capitanejada per la Lliga Regionalista i formada per carlins,

regionalistes, catalanistes, republicans-federalistes, unionistes, nacionalistes i elements independents, es quedà amb 41 escons dels 44 que pertocaven a Catalunya en el Congrés. Amb aquest resultat aclaparant s'iniciava una nova etapa política en la qual el caciquisme estava condemnat a mort. No en va el triomf de Solidaritat Catalana és considerat com una de les claus per al posterior i ràpid aniquilament del caciquisme, però sempre hi ha excepcions i en Roure n'era una, ja que en aquest temps és qualificat per l'historiador J. Romero Maura de "cacique liberal hasta el momento poderosísimo". Aquesta denominació ve refermada pel contingut d'una carta del Governador de Girona enviada a Maura després del triomf de Solidaritat Catalana: "Hoy estamos tranquilos y serenos.

. . Aunque Roure consiga hoy lo que parecía antes imposible; hay más concordia, más tranquilidad; me siento más independiente en mi cargo y si el Conde de Serra (cacic conservador) pretende algo que no sea razonable, tengo facultades y medios para, sin disgusto ni molestia, hacerle ver que no es posible servirle, cosa que, hasta ahora, se veía muy poco en la Provincia". (7).

L'any 1907 en Jaume Roure va abandonar el seu càrrec de Senador i el seu fill va perdre les eleccions a diputat a Corts pel districte de Santa Coloma. Però de totes maneres, malgrat la pèrdua d'aquests càrrecs i la recerca de nous camins professionals per part d'en Francesc (va obrir un bufet d'advocat a Girona), els dos Roure encara feien prevaler les seves amistats i influències.

Domini important però no sense detractors. Ja abans del 1907 havien començat a sortir algunes notícies a "EL HERALDO DE GERONA" que ens posen en coneixement de l'inici de campanyes en contra de la figura d'en Roure. El contingut d'alguns d'aquests articles va arribar fins els tribunals i es varen produir dues sentències condemnatòries a favor d'en Roure. En la primera sentència, de l'any 1906, es jutjava el contingut d'un article pel qual en Roure era titllat de "saqueador de pueblos", mot que anava dirigit segons es troba escrit a "LA LUCHA", al "semi casi senador señor Roure". Per aquestes "injúries" es va condemnar Román Jori, antic director de "LA LUCHA", (1871-1910), (important periòdic gironí que passà de ser seguidor d'en Sagasta a oposar-s'hi, la qual cosa va ser criticada per la premsa liberal) a la pena de tres anys, sis mesos i vint-i-un dies de desterrament, multa de 500 pessetes i pagament de costes.

La segona sentència fou dictada per un escrit a "EL CORREO ESPAÑOL" (periòdic madrileny carlista) en què es calumniava en Roure. L'escrit s'havia publicat el 3 de juliol de 1906 però la sentència no es va dictar fins sis anys més tard, condemnant Fermín Fernández Otero, de Castell d'Aro, i José Viader Brugada, de Massanet de la Selva, a tres anys, sis mesos i vint-i-un dies de desterrament a 25 quilòmetres de Madrid i de tots els pobles que integressin o constituïssin els partits judicials de La Bisbal i de Santa Coloma de Farners, multa de 500 pessetes, pagament de la cinquena

part de les costes de l'acusació privada i responsabilitat subsidiària corresponent.

Les campanyes des dels mitjans de comunicació en contra d'en Roure eren cada vegada més punyents. Des de "LA LUCHA", tot i la condemna de l'antic director, se l'atacava frontalment: se'l titllava d'amic incondicional de ministres i se l'acusava d'exercir la seva influència de cacic en molts municipis però sobretot a Castell d'Aro, Vidreres i Massanet de la Selva. Tanmateix el llenguatge de l'època anava molt més enllà i aconseguia, mitjançant figures literàries, comparar la tasca d'en Roure amb els efectes devastadors del cavall d'Atila. En aquest divertit article publicat l'any 1906 en una columna anomenada "Ecos caciquistas" es deia: "La prensa antidinástica ha abierto sus columnas a la defensa de los perseguidos por Roure y ha empezado una briosa campaña contra este funesto hombre, que a semejanza del caballo de Atila, deja en todos los pueblos porque pasa una estela de devastación y consternamiento". L'article encara és molt més explícit i ens dona a conèixer la campanya que s'està duent a terme des de diferents fronts en contra de Jaume Roure: "La Publicidad", "El Diluvio", y "El Poble Català", los tres importantes diarios barceloneses, están haciendo una provechosa labor de agitación anti-caciquista de la cual debemos esperar buenos frutos. "La Lucha" de Gerona también extrema sus justificados ataques a la pernicioso conducta del senador electo. Otros periódicos hay en esta provincia y fuera de ella, que nos ayudan en la tarea de desenmascarar al más inmo-

ral de todos los hombres políticos inmorales, haciendo, todos juntos, una gran cruzada que no ha de parar hasta lograr el completo aniquilamiento de este hombre". (8)

El domini d'en Roure sembla que va continuar encara durant uns quants anys. Però a partir de l'any 1910 es veu un cert descens des de les mateixes pàgines de "EL HERALDO DE GERONA", on es diu que n'hi ha que ja no li fan costat. Es precisament la mateixa època en què a Llagostera més proliferen les publicacions locals ("LA SELVA", "LA SEMBRA", "CHANTECLER"), tribunes des de les quals es fan acusacions sobre la mateixa gestió d'en Roure i la seva nefasta influència sobre el consistori municipal, alhora que mostren una gran alegria pel que ja anomenen "caiguda del cacic del poble". De totes maneres la distància en el temps i el llenguatge exaltat de l'època dificulta el coneixement de la vertadera mala gestió d'en Roure i les acusacions dirigides a ell semblen més viscerals i de ressentiment contingut que no pas raonaments concisos.

Des del punt de vista històric, la informació més valuosa que ens aporten és la transcendència dels resultats de les eleccions municipals del desembre de l'any 1909 com a principal causa de l'esfrondament d'en Roure. Un any en què, segons paraules de "LA SEMBRA", una forta tramuntanada hauria esbandit la tempesta que havia assolat Llagostera durant 25 anys. Unes eleccions polèmiques de totes maneres i que no es varen veure reafirmades sense abans haver estat impugnades.

La Filomena, germana d'en Roure, es va casar l'any 1882 amb en Lluís de Prat i Ros, important propietari de Santa Coloma de Farners i Diputat Provincial en diferents ocasions. Actualment encara hi ha descendència d'aquesta branca familiar i un dels fills de la Filomena i en Lluís també va assolir el càrrec de Diputat Provincial.

Un any clau

És interessant d'aprofundir una mica més en aquest any clau i tumultuós. El maig del 1909 hi havia hagut uns primers comicis municipals als quals s'havia presentat en Francesc Roure (sorprenentment aquest no obté cap vot segons l'expedient general de les eleccions de consellers que es troba a l'Arxiu Municipal). Les segones eleccions es celebren el mes de desembre, mig any després dels tràgics successos de la Setmana Tràgica que haurien de repercutir fortament en la vida del país.

D'aquesta última contesa electoral va sortir un nou ajuntament que sembla acostat a les files de la Lliga. Un nou consistori amb en Joan Palé com a Alcalde i

Narcís Gurnés com a Síndic suplent (Primer Tinent d'Alcalde i Alcalde respectivament sortits de les eleccions de maig). Citem aquests noms per una raó molt concreta i que es podria lligar amb la pèrdua de poder d'en Roure; dos dies després de la sessió inaugural del nou ajuntament sorgit de les eleccions de desembre (el gener del 1910) el conseller Compañó (que també havia estat conseller després de les eleccions del maig) va dir que s'havia de donar les gràcies a l'Alcalde sortint, Narcís Gurnés, i a l'actual, Joan Palé, "por el acto de laudable cultura que realizaron, formando aún parte de la anterior corporación sabiendo sacudir el yugo de influencias y personalidades ajenas a la misma y que constituían un obstáculo constante para la recta administración del municipio que caminaba a su ruina y cuyo estado era

vergonzoso ante los demás pueblos". Gratitude que s'havia de fer extensiva al "secretario por la parte tan activa que tomó en la realización de esta obra de moralización". (9)

De fet durant l'administració de Narcís Gurnés es va trobar un document signat per Jaume Roure que deia així: "D. Jayme Roure y Prats responde a D. Narciso Gurnés Viñolas de la cantidad de mil trescientas veinte pesetas setenta y cinco céntimos por el asunto de que están enterados D. José Camos Costa y D. Santiago Bordas Vives". La data d'aquest document era el 7 de juliol de 1909, sis dies després de la sessió inaugural de l'ajuntament sortit de les eleccions del maig del 1909. En José Camós era Segon Tinent d'Alcalde i Santiago Bordas Secretari i la xifra donada era la quantitat exacta que hi havia d'haver a la Caixa de

l'Ajuntament en aquella data. Tampoc es pot deixar d'esmentar que alguns dels integrants d'aquest nou ajuntament tenien a veure amb el Casino de Llagostera, ja que l'Artur Rissech (Segon Tinent d'Alcalde) havia estat President del Casino i J. M. Compañó n'havia estat Secretari.

Però realment, què havia fet aquest home titllat de director de l'ajuntament i que havia estat el causant de la desordenada administració del 1897 fins el 1909, "fecha en que cesó la dominación caciquil" segons paraules de "LA SELVA". Un personatge que va ensenyar al ciutadà llagosterenc "que a la Casa de la Vila s'hi feia lo que el cacic li daba la gana" segons explica el periòdic "RENOVACIO" (del Centre Regionalista i adherit a LA LLIGA) l'any 1917.

En els fulls d'un periòdic s'exposa una llarga llista de fets suposadament atacables a en Roure (10). En aquests mateixos fulls es fa una descripció punyent d'en Roure i el seu caciquisme i a més de dirigir-li diferents acusacions sentència dient: "Dejemos al ex-cacique revolcándose en el fondo de la vertiente, manchando con el fango de sus condesciencias y el lodo de su ambición". Els atacs no acaben aquí, fins i tot arriba a dir: "Quede relegado a la categoría de vecino, en tanto Dios no quiere que muera naturalmente ya que la muerte política ha hecho presa en él." Aquestes frases podrien haver estat escrites per l'Artur Rissech (qui a més d'integrant de l'Ajuntament i del Casino també serà el cap del Sometent a Llagostera) (11) i van seguides del testament polític d'en Roure. Un testament imagi-

Foto: Mauri. Arxíu Municipal Sr. Feliu de Guixols

Arribada d'Alfons XIII a Sant Feliu de Guixols el 1904.

nari escrit en primera persona per l'autor de l'article i on es continuen fent acusacions en contra de la persona d'en Roure. Llegiu-ne alguns fragments: "Yo Jaime Roure y Prats político desacreditado, lego al partido liberal las vergonzosas derrotas de que he sido objeto personalmente al presentar mi candidatura en varias de las últimas elecciones a Diputados a Cortes y Senadores. Lego al mismo partido liberal la no menos vergonzosa derrota que sufrí en Llagostera mi patrocinado Sr. Peya, en las últimas elecciones de Diputados Provinciales ante la victoria espléndida, el triunfo brillante que obtuvo el liberal D. Narciso Xifra Masmitjà. Lego á la villa de Llagostera una contrata para el alumbrado Público que á los tres años de regir la de su creación se prorogó por un plazo de 20 años más con la exclusiva por todo este tiempo á la Compañía del Gas Acetileno, y celebrado el contrato con exención de subasta, aumentando en 600 pesetas más cada año el canón ó pago, sin haber aumentado luz ni número de faroles y siendo Llagostera

semejante á una humilde aldea, sin alumbrado en la mayor u casi total parte de las noches, y eso que paga el municipio por esta contrata 3.600 pesetas anuales y teniendo electricidad para los particulares, no puede tener la villa este alumbrado. Lego á Llagostera también el déficit extraordinario que ha dificultado la normalidad de este municipio desde que con mi influencia y consejo fuí echado de la gestión comunal (...)" i continua dient: "El ex-cacique Jaime Roure y Prats sufrió en su propia villa en su propio nombre y en el de sus camaradas tal derrota que él "antes omnipotente" no pudo lograr en ella ni el puesto de Concejal y eso que antes de la elección recorrió el basto término municipal de casa en casa por las más modestas de campo y de noche las del casco de la población en todas cuantas creía ser escuchado, implorando el favor del voto".

També el periòdic "CHANTECLER" l'any 1910 s'afegeix a aquest corrent en contra d'en Roure. Segons escriu Maria Mercè Carbó a la "REVISTA DE GIRONA" (12), en aquest

periòdic hi ha "una carta en castellà dirigida a l'Exm. Sr. President de l'Audiència de Barcelona. La signen el Batlle i Regidors de l'Ajuntament amb els veïns de Llagostera. Dins aquesta, es parla de l'ex-cacic D. Jaume Roure i afegeix que el seu fill D. Francesc Roure havia iniciat una venjança. Aquest es va fer Jutge Municipal, gràcies al seu títol d'advocat, i continuà amb la política del seu pare. Acusava els seus subordinats dels delictes que havia comès el seu pare, però una vegada acusat el Secretari de l'Ajuntament i posteriorment empresonat, el poble en ple es va manifestar contra tal acte".

A partir de l'any 1909 el poder d'en Roure es va esvaint però la seva vida encara tardarà molts anys a expirar. En Jaume encara viurà l'euforia econòmica que va acompanyar la I Guerra Mundial, la proclamació de la Mancomunitat, la celebració de l'Estatut, l'arribada de la II República i els esdeveniments de bona part de la Guerra Civil. Trist episodi aquest últim que va repercutir tràgicament en el si de la seva pròpia família ja

que el seu nét Robert va morir a l'edat de 20 anys, el dia 11 de novembre del 1936 (13), per "la horda roja durante las primeras semanas del domi-nio marxista" segons resa textualment una esquela, guardada actualment a l'Arxiu Municipal.

L'any 1910 en Roure, considerat dissident i independent del partit, va presentar la seva candidatura liberal a diputat a Corts pel districte de Girona. El mateix any en què el ja popular Francesc Cambó va presentar la seva candidatura per la Lliga Regionalista pel districte de La Bisbal. Ni en Roure ni en Cambó, que va arribar a Llagostera envoltat de gran expectació per celebrar un míting, varen sortir guanyadors en aquests districtes. En Jaume amb el 15 % dels vots va perdre davant del carli Dalmau Iglesias, i en Cambó amb el 45 % dels vots davant del republicà Salvador Albert.

Tres anys més tard, en Roure va rebre l'encàrrec de reorganitzar el partit a Girona sota el comte de Romanones. Per aquesta reorganització es varen reunir a Girona les dues fraccions del partit

liberal de la qual en va sortir president en Frederic Bassols. Aquesta reorganització l'any 1913 va anar seguida altra volta d'intensos articles polítics a "EL HERALDO DE GERONA" sobretot en èpoques d'eleccions. Malgrat aquesta renovada intensificació política, en Jaume no va aconseguir que la candidatura per a diputat provincial del seu cunyat, Lluís Prat, per Santa Coloma sortís elegida. Durant aquest temps les lloances sobre ell mateix varen arribar a extrems tals que podrien respondre a una certa rancúnia pel poder perdut. Des del periòdic es diu que ningú no ha fet tant per la província com J. Roure: el port de Palamós, el de Sant Feliu de Guíxols, la xarxa de carreteres que "circundan y atraviesan nuestra hermosa e hidalga provincia y en cada hectómetro, en cada montón de grava, en cada bloque de piedra, y, en fin, en cada gramo de arena encontraréis el nombre de D. Jaime Roure".

El 1914 en Jaume va perdre de nou les eleccions a senador. Els articles polítics que tanta importància havien tingut a "EL HERALDO DE

El Heraldo de Gerona
 PERIÓDICO de AVISOS y NOTICIAS
 Propietario: DON JAIME ROURE Y PRATS

Año VIII 6 de diciembre de 1906 Núm. 462

Una imatge antiga de la Plaça de la Llibertat amb la "Casa de les Vídues". Jaume Roure volia enderrocar aquesta construcció per tal d'aconseguir un carrer ample davant la porta de casa seva (la residència d'en Roure és la casa que es veu al costat esquerre de la fotografia).

GERONA" són cada vegada més reduïts. En època d'eleccions "EL HERALDO DE GERONA" o bé no dóna suport a cap candidatura o ho fa a candidatures diferents ideologies com el 1914 a Bonaventura Sabater, de la Lliga Regionalista, per a diputat a corts pel districte de La Bisbal i el 1918 a l'"amic" Alberto de Quintana León de tendència republicana pel districte de La Bisbal.

Tot i així, l'evolució política del país no era del gust del periòdic, és a dir d'en Jaume, i amb l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera "EL HERALDO DE GERONA" s'hi va adherir tot esperant que els homes elegits per governar fossin "nuevos del todo y bien capacitados, sin sombra ni recuerdo de lo que eran los nefastos políticos que tanto se habían hecho aborrecibles y que todo el mundo los señala como causantes de los males y desastres de España".

Amb un altre esdeveniment polític de gran transcendència, la instauració de la II República, "EL HERALDO DE GERONA" també va fer pública la seva posició: "Instaurada la República en España debemos fijar nuestra posición en el nuevo régimen. El grupo constitucionalista al que estamos afiliados, ha definido ya su actitud, que nosotros desinteresados aceptamos y nos proponemos seguir. Antes de definir concretamente nuestra situación hemos querido conocer el pensamiento del ex-presidente del Congreso don Miguel Villanueva. Entendemos, y así lo hacemos presente a los amigos políticos que quieran oír nuestra voz, que debemos prestar nuestro concurso y ayuda, noble y dignamente al gobierno constituido para que pueda ser garantía de libertad y de justicia".

Per acabar aquest escrit he escollit una pàgina de "EL

HERALDO DE GERONA" de l'any 1932 signat per Emili del Fort sota el títol de "Ja tenim l'Estatut" i que realment pot sorprendre després d'haver llegit la precedent anàlisi de la figura de Jaume Roure. Acabaré doncs recordant algunes de les frases contingudes a l'article:

- "Catalunya reconeix i estima el seu just valor els esforços que han fet els homes de la República Espanyola per a la seva alliberació".

- "En un any i mig de República ens ha estat concedit el que feia més de mig segle que constituïa la dèria dels catalans, heure l'autonomia".

- "Els borbons i els monàrquics eren qui ens privaven de nostres llibertats i esclavitzaven nostra terra. (. . .)".

- "Si Catalunya vol obrar correctament mai ha d'oblidar el Partit Radical i en Alexandre Lerroux, ja que sense la seva col·laboració no hauríem tingut l'Estatut. (. . .)".

BIOGRAFIA

- 1858 - Neix a Palafrugell Jaume Roure i Prats
- 1885 - Jutge municipal i Regidor de Llagostera
- 1885-1888 - Alcalde de Llagostera
- 1888-1892 - Diputat Provincial per La Bisbal
- 1892-1896 - Diputat Provincial per La Bisbal
- 1894 - President de la Diputació
- 1894 - Se li varen concedir els honors de Cap Superior d'Administració.
- Entre 1894 i 1902 - Va ser nomenat Cavaller de l'Orde d'Isabel la Catòlica
- 1896-1898 - Diputat Provincial per La Bisbal
- 1898-1899 - Governador de Palència
- 1899 - Governador de Tarragona.
- 1901-1903 - Diputat a Corts pel districte de La Bisbal
- 1903 - Compra el periòdic "EL HERALDO DE GERONA"
- 1903 - És elegit Senador
- 1905 - El seu fill Francesc és elegit Diputat a Corts pel partit de La Bisbal.
- 1905 - És reelegit Senador
- 1938 - Mor a Girona i és enterrat a Llagostera.
- 1948 - Mor a Girona Francesc Roure.
- 1951 - Mor a Llagostera la seva dona Dolors Braugué-Massanet i Riera.
- 1957 - Mor a Llagostera el seu fill Josep Maria.

NOTES

(1) Aquesta reforma, que va significar endemés construir un terrat recolzat a la paret sud de l'església pel carrer de Sant Pere i recolzar una altra paret sobre l'antic cementiri pel carrer de Sant Antoni, es va fer amb l'oposició de l'Ajuntament. Malgrat els requeriments del municipi per tal que enderroqués la part de l'obra que no es cenyia a la normativa i als permisos concedits, això sembla que no es va executar mai.

(2) De forma ben efímera el novembre del 1898 Jaume Roure es converteix en el Governador de Palència fins el març del 1899 en què és traslladat a Tarragona. A Tarragona les funcions de Governador els ostentará durant un mes i escaig. Les dades de Ciudad Real no els he aconseguit ja que al Govern Civil d'aquesta província només tenen la llista de governadors a partir de l'any 1909.

(3) A. Balcells i altres autors, "Les eleccions Generals a Catalunya de 1901-1923". Fundació Jaume Bofill, Barcelona, 1982, pàgina 50.

(4) "EL HERALDO DE GERONA", propietat d'en Jaume Roure, es seguirà publicant almenys fins l'octubre del 1932. El darrer número guardat a la Biblioteca Pública de Girona porta la data del 13 d'octubre del 1932 però no hi consta que sigui l'últim número.

(5) Balcells, ob. cit., pàg. 512.

(6) L'any 1908 els Roure es varen dirigir a un seu amic de Madrid per tal que presentés a les Corts un projecte de carretera que sortint de Calella de Palafrugell, amb un ramal a Llafranc, passés per Palafrugell, Mont-ras, Vall-llobrega, Calonge, Romanyà de la Selva, Font Picant "de Panedes" (sic), veïnat de Panedes, Llagostera, veïnat de Sant Llorenç i empalmés amb la de Tossa a Llagostera. Aquests projectes s'allarguen durant molts anys ja que, segons documentació extreta de l'Arxiu de Llagostera, l'any 1918 es varen constituir dues juntes de veïns, la de Panedes i la de Sant Llorenç, amb la finalitat que, en el seu nom, l'Ajuntament es presentés al concurs de camins veïnals per tal de construir dos camins. El primer aniria des de Romanyà de la Selva a Llagostera passant pel veïnat de Panedes: camí per altra part que ja havia obtingut la declaració d'utilitat pública per haver estat part o secció d'una carretera de l'estat que sortint de Calella de Mar acabava a Llagostera. L'altre camí aniria del passeig

Pompeu Fabra fins a Can Rissech.

(7) "REVISTA DE OCCIDENTE", número 127, octubre 1973. Monogràfic dedicat al caciquisme, article de J. Romero Maura, "El caciquismo", pàg. 42.

(8) "LA LUCHA", 19 de setembre del 1906. L'article en qüestió és la transcripció d'un article publicat a "EL PROGRAMA" de Sant Feliu de Guíxols. Dels periòdics que s'esmenta: "LA PUBLICIDAD (1901-1923) era un periòdic republicà unionista primer, solidari després, reformista més tard, i finalment d'Acció Catalana; "EL DILUVIO" (1901-1923) era un periòdic republicà independent; "EL POBLE CATALÀ" (1907-1919) havia estat primer portaveu del Centre Nacionalista Republicà i més tard de la Unió Federal Nacionalista Republicana.

(9) Arxiu Municipal de Llagostera: Actes del Ple, 3 de gener del 1910.

(10) Llista que es pot llegir al llibre "Llagostera", de Dolors Grau pàg. 43. Aquesta llista però no va estar publicada al número 2 de "LA SELVA" tal com s'esmenta en el llibre. Aquesta informació és extreta de dos fulls d'un periòdic de l'època, guardades per en Sebastià Bou, i en les quals no figura el nom de la publicació.

(11) L'article és anònim però al final hi ha escrit a mà el nom d'Artur Rissech, cosa que fa suposar que en Sebastià Gispert va tenir cura d'assenyalar el nom de l'autor.

(12) "REVISTA DE GIRONA", 1981. Article de Ma. Mercè Carbó i Bosch sotà el títol: "Llagostera".

(13) Arxiu Municipal de Llagostera. Fons Sebastià Gispert. Aquesta mort també és recollida en el llibre de Solé i Sabaté, J.M. Villarroya i Font, J, "La repressió a la reraguarda de Catalunya (1936-1939)", 2 vol., Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 1989.

FOTOGRAFIA PORTADA

Retrat del 1902 de Jaume Roure i Prats, l'autor del qual és Rafael Mas i que es troba a l'Arxiu Municipal de Llagostera.

AGRAÏMENTS:

Sobretot he de donar les gràcies a Marta Albà a qui dec bona part de la informació que he utilitzat per aquest article. També mereixen la meva gratitud els Governos Civils de Tarragona, Palència, Ciudad Real, l'Arxiu Històric de la Diputació de Tarragona, Lluís Costa, Josep Ma. Romo, Fina Solà, Carme Ferrer, Joaquim Pla Dalmau, J.M.T. Grau, Narcís Castells

TÍTOLS PUBLICATS

- 1 - El Mercat i la Fira per Marta Albà i Espinet
- 2 - El Passeig Romeu per Fina Solà i Llirinós
- 3 - Breu història de la infermeria a Llagostera per Rosa Masana i Ribas
- 4 - El llarg acabament de l'església de Llagostera (Segles XVII - XVIII) per Josep M.T. Grau i Pujol i Roser Puig i Tàrrach
- 5 - Jaume Roure i Prats per Dolors Grau i Ferrando

PROPERES TÍTOLS

- Industries sureres a Llagostera per Fina Blanch i Rissech i Rosa Masana i Ribas
- Els noms dels carrers: dedicacions i origen. per Ramon Brugulat i Pagès

SUSSCRIPCIÓ GRATUÏTA

Si voleu formalitzar una subscripció gratuïta per poder rebre periòdicament la revista CRÒNICA, només cal que truqueu a l'Ajuntament de Llagostera (83 03 75) o a l'Arxiu Municipal (80 54 36) per donar les vostres dades.

ARXIU MUNICIPAL

Pl. del Mercat, 5
17240 Llagostera
Horari: de dilluns a divendres de 10 h. a 13h.

